

חברות מקשיבות

עלון חודשי לנשים | אייר תשפ"א | גליון מס' 5 | טעון גניזה

ריית פתיחה

הם עמדו מול אוהל מועד, ראשיהם מושפלים, עיניהם יקדות. כשכולם היו שם, נושאים קורבן פסח בשיר והלל, הם היו מצויים הרחק, מתבוססים בטומאתם. אך עתה, הם כאן. מבקשים את הקדוש והיקר. מבטים שואלים ננעצים בגבם, לחישות דוקרות לועגות לכוונותיהם. מה תועיל להם בקשתם? רחוקים שכמותם. וכי אפשר להחזיר את שעון הזמן אחורה? "בטל זמנו בטל קורבנו", מצקצקים להם. ובאמת, כיצד אפשר לשוב ולחוג את הפסח, אחר שאורו עבר, נספג ונסתלק?

ואכן רצונם ניתן להם. הקב"ה גילה למשה תקנתם. בריאה חדשה נבראה עבורם. פסח שני. סוד נפלא לדורות. הנפת דגל לחג הברסלבי הראשון, חג של "אין ייאוש בעולם כלל". כולנו זקוקות לאמונה חזקה בשביל להמשיך להוסיף ולחזור אל הקודש בעקשנות למרות הרוחות הנושבות בעוצמה. כולנו צריכות תעצומות נפש לסלק את הקול המחליש שקורא מבפנים: "עזבי, פספסת את ההזדמנות, אפסה תקווה, מה לך לנסות?" כולנו צריכות עזרה משמיים, לשכוח את כל מה שהיה ובמקום זה פשוט לצעוק: למה נגרע? גם אני רוצה

את הטוב, הוא שייך גם אליי! ואפילו שהמציאות מספרת לי בצבעים קודרניים, שאין בכך שום היגיון, אני כאן. רוצה בכול הכוח, נותנת לבורא עולם את הקרדיט לחולל בחיי ניסים ונפלאות. למה אגרע, ריבונו של עולם, האור שייך גם אליי!

הצדיקים לאורך הדורות, הם אלו שנתנו לנו את הכוח להמשיך לקרוא את קריאת התקווה הזאת.

"כי לא תשכח מפי זרעו", הבטיח לנו רבי שמעון. בזכות כוחם של הצדיקים האמתיים, שנמצאים עמנו בגלותנו גם עתה, ומפזרים נוחם ותקווה לכול נשמה, לא תשכח התורה. "בזוהר דא יפקון מן גלותא", בזכות סודות התורה שגילו הצדיקים, עוד נצא מהגלות מהרה.

בעלון אייר זה, ערכנו לכן בס"ד חומרים מתוקים, דיבורים מרוויים מאוצרו של הנחל נובע, שיינתנו לכולנו כוח בעז"ה להמשיך ולחזור מעלה מעלה. יחד נמשיך ונתחזק בדרכי התם הקדוש, נחזיק באמונת אבותינו, ונחזק עצמינו יחד, להזריח בנפשותינו את אור הצדיקים יותר ויותר.

מאחלות לך קריאה מהנה ומחזקת, צוות חברות מקשיבות.

בנין עדי עד?

"אז קבענו את האירוסין לב' בניסן", מודיעה לי גיטתי בהתרגשות על מסיבת האירוסין של אחיינתי הבכורה. לוקח לי קצת זמן לעכל את הרעיון שאני אמורה להכניס לל"ז הצפוף של ערב פסח גם אפיית עוגות. אבל בכל אופן לא בכל יום מתארסת אחיינית ראשונה וללא ספק הפעם אני הולכת להפתיע אותה ואת כל המשפחה בעוגה מאלפת. עוגה שתקצור מחמאות רבות.

קצת רקע למי שלא יודעת. אני אישה מוכשרת ברוך ד' אבל בכל מה שנוגע לאפיית עוגות זה פשוט לא התחום שלי. ולכן עד לרגע זה אינני מבינה איך ומאיפה נכנס לי הג'וק להיכנס לעסק המסובך הזה של הכנת עוגה מעוצבת. וכך אני מוצאת את עצמי צועדת בהתלהבות אל חנות מוצרי האפייה. לאחר מספר התלבטויות אני חוזרת הביתה כשבידי שקית ובה שוקולדים, חמצוצים, קצפות ועוד כל מיני דברים שגרמו לארנק שלי להיפרד מסכום כסף בלתי מבוטל. "מהשוקולד הזה נכון את הבית, מהחמצוצים נכון גג רעפים ומהשבלונה הזו ניצור את החתן והכלה שיעמדו בפתח" אני מרצה בהתלהבות לילדי שהתגייסו אף הם למשימה המרגשת. בעיני רוחי אני רואה בית מגולף משוקולד ניצב על מרחבי דשא אינסופיים ועל פתחו ניצבים חתן וכלה עם אותיות הכיתוב "בנין עדי עד" המעטרות את קדמתו. וכך ניגשנו במרץ למלאכת הנדסת הבית של הזוג הצעיר.

לא אלאה אתכם בפרטי המעשה רק אציין שבסופן של שעות עבודה לא מעטות בהן אני וכל חברי לצוות מנסים ללא הצלחה להקים את הבית, הגג הרעוע העשוי חמצוצים אדומים היה כבד מידי וקרס על קירות הבית שמיאנו אף הם משום מה להתחבר אחד לשני, האותיות דווקא יצאו יפות אך המסר שלהן לא תאם כלל את התוצאה שדמתה יותר לסוכת דוד הנופלת. לא היה בניין ובוודאי לא בניין עדי עד... בקיצור זה לא היה נראה טוב. בטח שלא בשביל לפאר בר מפואר של אירוסין.

! לך

אזמרה

ורק אזמרה

בעודי מנסה להפטר משאריות הקצפות והשוקולדים הדביקים שהשתלטו על כל פינה במטבח ולהתאושש מחוויית הכישלון הקשה הבטחתי לעצמי בנחישות שבחיים לא אקח יותר פרויקטים נועזים שכאלה...

מעשה זה מביא אותי להרהר על כל אותם "בניינים" שמתפרקים לי בחיים: שולחן השבת שכל כך רציתי והשתדלתי בשבילו ופתאום קרה משהו שקלקל את כל האווירה או שעת סיפור עם הילדים שנהפכה לשעת מלחמה. מידה לא טובה שאני מנסה כבר שנים לעבוד עליה ונדמה לי שאני לא מתקדמת... ועוד כל מיני סיפורי "הצלחה" למיניהם... ומה קורה אז? היצר הרע מתגייס כמו תמיד "לעזור" לי להסיק את המסקנות הנכונות. לעורר אותי מהחלומות ולהחזיר אותי למציאות. "עוד לא למדת שזאת את?! לעולם לא תצליחי! בשביל מה את מנסה כל פעם?!" לוחש לי את לחישותיו הארסיות. בתאוריות המלומדות שלו הוא מוכיח לי פעם אחר פעם ששום רצון או השתדלות שלי לא שווים אם אין תוצאות בשטח.

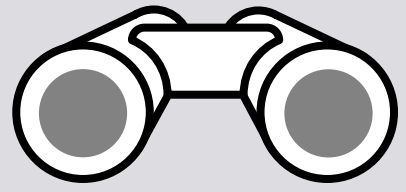
אז מה עושים עם כל המקומות האלה? לבנות כדי שיתפרק? לרצות בשביל להתאכזב? לנסות ושוב לנסות?

יום אחד מצאתי חיזוק נפלא מליקוטי הלכות ששינה לי את כל המבט ושפך לי אור נפלא על כל המקום החשוך הזה. בפרשת המשכן כתוב לנו: "אלה פקודי המשכן" – משכן בנינו ומשכן בחורבנו, בבחינת: מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל, ודרשו רבותינו ז"ל: אפילו כשהם

מעשה מחכם ותם - חלק ה'

"העולם אומרים שסיפורי מעשיות מסוגל לשינה
ואני אמרתי שעל ידי סיפורי מעשיות
מעוררים בני אדם משנתם"
(חיי מוהר"ן כה)

מתבוננות

במעשיות

עם חברות מקליבות

תקציר: בפעם הקודמת התחלנו ללמוד על מנהגי התם, ועתה רבי נחמן ממשיך לספר לנו כיצד היה התם שמח בכול דבר. קראו ותחיי נפשכן:

ומנהגו היה שהיה תמיד בשמחה גדולה מאד, והיה רק מלא שמחה תמיד. והיו לו כל המאכלים וכל המשקאות וכל המלבושים. והיה אומר לאשתו: אשתי, תן לי לאכל; והיתה נותנת לו חתיכת לחם, ואכל. אחר כך היה אומר: תן לי הרטב עם קטנית; והיתה חותכת לו עוד חתיכת לחם, ואכל, והיה משבח ואומר: כמה יפה וטוב מאד הרטב הזה. וכן היה מצוה לתן לו הבשר ושאר מאכלים טובים כיוצא בזה, ובעד כל מאכל ומאכל היתה נותנת לו חתיכת לחם, והוא היה מתענג מאד מזה, ושבח מאד את אותו המאכל, כמה הוא מתקן וטוב, כאלו היה אוכל אותו המאכל ממש. ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם טעם כל מאכל ומאכל שהיה רוצה,

מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה. וכן היה מצוה: אשתי, תן לי שכר לשותות; ונתנה לו מים, והיה משבח: כמה יפה השכר הזה. תן לי דבש; ונתנה לו מים, והיה משבח גם כן כנ"ל. תן לי יין וכו' כיוצא בזה; ונתנה לו מים, והיה מתענג ומשבח אותו המשקה כאלו הוא שותה אותה ממש.

התם עושה לי בית ספר לאושר / ע"פ רבי

מחקו את כל הסיפורים על אנשים שנלחמו בחירוק שיניים להתקדם, התם הקדוש מגלה לנו דרך חדשה להתקדמות מתוך שמחה והנאה אמיתית למרות האתגרים. דרך "שהיה רק מלא שמחה תמיד". לא תסכול, לא עצבים וודאי שלא עצבות. אין במילות המעשייה שיטה מתוחכמת עם מילים מפוצצות לעניין, רק דוגמאות מוזרות למדי של אדם שכביכול "עובד על עצמו בעיניים" אך באורח מפתיע זה עובד לו.

הכלל הוא: "היי בקשר", עם מי? עם השם יתברך כמובן. לא הייתה חתיכת לחם שהתם שלנו אכל בלי לבקש אותה מהשם. לכן התם פונה לאשתו בלשון זכר: "אשתי תן לי" להזמין לנו, שמבקש מהשם יתברך את התפילה. "אשתי" זו התפילה שנמשלה לאישה. תן לי- בלשון זכר, כי התם מבקש רק מהשם יתברך.

החיים שלנו מורכבים מאינספור פרטי פרטים. התם מלמד אותנו שצריך להתפלל על כל פרט. התם מבקש מאשתו קטנית, בשר ושאר מאכלים טובים. ושוב אנחנו תמהות מה כל הסיפור של האוטוסוגסטיה-שכנוע עצמי עם כל המאכלים הללו כשכאמור מדובר על אותה חתיכת לחם? או הפירוט המשתפך על יין, שיכר ודבש כשמדובר על מים פשוטים? ויש כאן שני מסרים חשובים עבורנו:

להרים את המציאות הפשוטה מלחם - לבשר:

בד"כ המציאות החיצונית שלך היא פשוטה. נטולת ריגוש או חוויה. סוג של חתיכת לחם. אבל בידך הדבר להרים אותה לסוג חדש של חיות נפלאה. לדוג': את יכולה לשתוף את הבית בעצבים, לשפוך מים, לגרוף בשיטתיות תוך שחרור קיטור. בסדר, שחררת מתח באופן יעיל. אבל השטיפה נשארה שטיפה. עם מחשבה נכונה אפשר להרים את חתיכת הלחם הזו לבשר. לנקות לכבוד שבת, לכבוד השכינה הקדושה, לכבוד השם יתברך. עכשיו גרפת קופה. ואיך תעשי את זה? איך תעלי את הדבר

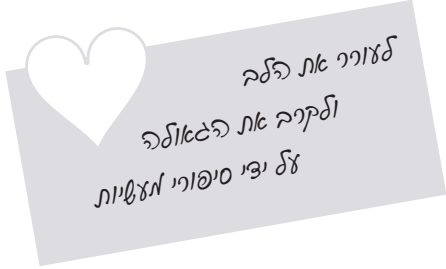
מלחם לבשר? על ידי הדיבור. "אשתי תן לי", אבא תזכה אותי, אבא תודה, אבא תעזור לי... הקשר שלך איתו יתברך- הוא זה שמשדרג כל מאכל-לעשייה. את יכולה ליהנות מכל עבודה שתעשי ולהרגיש בה טעם נפלא. אם את עושה אותה מחוברת לה' ולתפילה. הטעם של התם מזכיר לך: תהני. תאהבי את מה שאת עושה. ואיפה שקשה לך תזכרי את התם הקדוש. הוא מלמד אותנו שאפשר ליהנות מכל חתיכת לחם- מכל עבודה שבלונית ופשוטה. המסר השני שהתם מלמד אותנו הוא שיש לנו הכול. באותה חתיכת לחם כל הטעמים מצויים.

את אותה חווית ביטחון שחפץ פיזי - (חתיכת בשר קטנית) אמור לתת לי אני ארגיש בין אם הוא נמצא ובין אם לא. החפץ זה לא העניין, הקשר שלי איתך בחיים זה הנושא. החפץ רק עוזר לי לתרגם לגוף מה אני רוצה וצריכה עכשיו.

יש כל מיני זירות בחיים שאני בטוחה שהגעתי לשם בטעות. אני מרגישה קוצר רוח מובנה - במקום סבלנות. ביקורתיות - במקום הכלה. יש לי נתונים טכניים מצומצמים במקום הרחבות המיוחלת. אני בטוחה שאני צריכה עכשיו בשר או לפחות קטנית ויש לי רק חתיכת לחם. אבל אם אלך באמונה תמימה אגלה שהנתונים באופי ובאישיות מתאימים את עצמם לאתגרים שמתחדשים בכל רגע מחדש.

כשאני אאמין בזה אני אתענג על הטובות שלך. אני אשבח אותך וגם ארגיש באמת את הטעם של כל אותם דברים. ואיך אדע אם אני בכיוון הנכון? אולי אני עושה לעצמי הצגות של תמימה מאושרת, או בורחת מעבודה? ואולי בכלל הסתבכתי עם חוכמות בדרך לתמימות והפכתי לתמימה מתוחכמת...?

יש לנו אבן בוחן מדויקת- והיה רק מלא שמחה וְחֵדָה תָּמִיד עבודה של תמימות אמיתית ממלאת את הנפש בשמחה וחדוה. הלוואי ונזכה!!

שמחה מהעתיד (כפי שהורה לנו רבינו ז"ל) והכול בכוח האמונה התמימה. והלוואה זו יכולה להתבצע בשלמות עד שבעל החיסרון ימצא עצמו מתענג בחוש מעצם המחשבה על מילוי החיסרון. אם נתבונן במעשיה נוכל ללמוד 3 שלבים במנהג השמחה או אם תרצי בדרך למשחק ה"כאילו":

1. **בקשה** - לבקש את אותו דבר החסר לי.
 2. **אמונה ובטחון** - להאמין באופן חזק וברור שהישועה אפשרית וקרובה.
 3. **הודאה ושבח** - לראות ולחוש את הישועה ולהודות עליה ואף לשבח ולפרט כדי שתהא מוחשית. איזה חיזוק עצום ונפלא! הגאולה תלויה במחשבה הטובה שלי. ואומנם מנהג השמחה דורש חוש דמיון מפותח, וכן, גם סוג של שגעון ממש. אבל שגעון קדוש, שגעון ההתמסרות לאמונה התמימה. במקום להתמסר לחיסרון-גרעון ולהרגיש כל-כך גרועה, אגיד לעצמי: למה אגרע? אני יכולה להתמסר לאמונה בחוש כאילו היה לי... אז הייתי... הו כמה שהייתי... שמחה.
- אז עכשיו כשכאילו יש לי, אז אני מרגישה שמחה... שמחה באמת.

כמה פעמים אנחנו אומרות לעצמינו: "אילו היה לי כך וכך אז הייתי שמחה, מרועה, רגועה..." וכמה פעמים כבר קיבלתי את אותו הדבר ה"נכסף" רק ש... אופס... אבוי... גיליתי שבעצם עכשיו חסר לי משהו אחר. "כי כל העולם רק מלא חסרונות תמיד" מזהיר וחוזר ומזהיר רבי נתן אשר כל מכתבו מלאים בזו הלשון. מובא בשם אחד מגדולי חסידי ברסלב שאמר שהחסרונות עומדים כמו מגדל דומינו כשאחד נופל, מגיע תורו של השני... כלומר כשהחיסרון אחד מתמלא אז יש כביכול מקום לחיסרון השני "להתחסר". נו, אז אין מוצא? אז מה, שאתיאיט? לא ולא, חס ושלום, להיפך! רבינו מלמד אותנו כלל חשוב – אם השמחה שלי תלויה במילוי החיסרון ותמיד יהיה חסרונות אם כך אני מוזמנת להיות בשמחה כבר עכשיו תיכף ומיד. מה? זה נשמע לא הגיוני! אך באמת ישנה שמחה אמיתית שאינה תלויה בדבר. זאת מלמד אותי, כן, שוב התם הקדוש. התם הקדוש "שמנהגו היה שהיה תמיד בשמחה גדולה מאוד והיה רק מלא שמחה תמיד".

רצה להיות בשמחה? ואפילו להיות מלאה בשמחה תמיד? תלמדי מהתם נהוג מנהגי שמחה. מנהגי שמחה הם מנהגים של "כאילו". כן, כן, קראת נכון. ההנהגה של השמחה איננה מתאפשרת בעת מילוי החיסרון אלא דווקא בעת שהחיסרון בולט ומורגש, בשעה שיש השתוקקות למילוי החיסרון ואז... משחקים ב"כאילו". הנה, בואי נראה כיצד עשה זאת התם: כשהתם רעב וחפץ לאכול מאכל מסוים שאין כלל בנמצא, הוא בתמימותו מבקש את המאכל (שימי לב, לא צריך לוותר על הבקשה והחיפוש אחר מילוי החיסרון) ומאמין שהנה כבר קיבלו, ומגלה לנו סוד שאם אתאזר במידת הביטחון בצורה כה בהירה, אוכל להרגיש את הטעם של הישועה כמו בעת שאקבלה ממש. כשאני מרגישה את טעם הישועה יש בי הכוח להודות ולשבח כפי שעשה התם. ממשחק ה"כאילו" אני לומדת שאפשר להלוות

אילו הוציאני ממצרים ולא המשיך לגאול אותי בכל שנה... דיינו!
אילו הכניסני לחג הפסח ולא נתן לי לצאת ממנו... דיינו!
אילו נתן לי את החג הפסח ולא נתן לי את פסח שני... דיינו!
אילו נתן לי את פסח שני ולא נתן לי את ל"ג בעומר... דיינו!
אילו נתן לי את ל"ג בעומר ולא נתן לי את הצדיקים היראים והשלמים- דיינו!
אילו נתן לי את הצדיקים היראים ושלמים ולא נתן לי את סיפורי מעשיות... דיינו!
אילו נתן לי את סיפורי מעשיות ולא נתן לי מעשה מ"חכם ותם"... דיינו!
אילו נתן לי את מעשה מ"חכם ותם" ולא נתן לי את משחק ה"כאילו"... דיינו!
אילו נתן את משחק ה"כאילו" ואילו ואילו ואילו... דיינו!

"וענתה השירה הזאת לעד כי לא תשכח מפיו זרעו" / עזר

ידוע הסיפור המובא בגמרא על זוג חשוק ילדים אשר באו לרשב"י ואמרו שהם רוצים להתגרש. אמר להם רשב"י: "כשם שכשהתחתנתם עשיתם משתה ושמחה, כך תתגרשו מתוך משתה ושמחה", הלכו בני הזוג ועשו סעודה מפוארת. כטוב לב האיש ביין אמר לאשתו: "קחי לך מה שתחפצי מהבית", חיכתה זו, וכשנרדם, ציוותה על משרתיה לגרור את בעלה עם מיטתו לבית אביה. בבוקר התעורר ושאל את אשתו: "היכן אני?" ענתה לו: "אתה אמרת לי לקחת כל חפץ טוב שארצה, ואין לי חפץ טוב יותר ממך..." מיד התעוררה ביניהם אהבה גדולה. חזרו שוב אל רשב"י, והוא ברכם בפרי בטן. לאחר שנה נולד להם בן זכר. נשאלות כאן שתי שאלות: מהי הגדולה פה? הרי ישנם הרבה צדיקים שעשו מופתים כאלו?! ועוד- מדוע לא בך אותם מיד? לשם מה הורה להם לעשות את כל המסיבה הזאת?
 בתשובה מלמדים אותנו חז"ל על גדולת רשב"י ומהותו:
 הקב"ה כביכול, 'התחתן' עמו, ורצה לראות מאתנו המשכיות, זרע של קיימא, מעשים טובים. אך מפאת עוונותינו, הוא חושב לגרשנו ח"ו. בא רשב"י ומעורר את זיכרון החתונה. רשב"י יודע שכל עוד יש לבני הזוג רצון להתגרש הם לא יכולים להיות כלי מחזיק ברכה לקבל ילדים. לכן אומר להם: "זכרו

את האהבה הראשונה שהייתה ביניכם! ואז כשתתעורר האהבה מתוך שמחה תוכלו להיות כלי לקבל את הישועה". רשב"י מזמין אותנו לחוגג אצלו. "עולו ואיתכנסו להילולא דבר יוחאי". עשו חתונה גדולה ושמחה, היזכרו בשמחה שהייתה לכם בקבלת התורה ובאהבת ה' שהתעוררה בכם. ולקב"ה אומר: "זכור איך אהבת את עמי"... זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר...". וכשתעוררת האהבה הזו נעשית המתקה גדולה. הדן והצמצום של ימי ספירת העומר נמתקים ומתוקף השמחה הקב"ה פותח את השערים ואומר לנו: "קדימה, בקשו מה שאתם רוצים". מי שחכם אומר: "רצוננו לראות את מלכנו בהילולא דבר יוחאי" – אנו רוצים אותך! את הקשר איתך! אם יש את זה יש הכול. רואה זאת הצדיק ונותן לנו את הכוח והברכה להתחדש בקיום התורה והמצוות.

רשב"י הוא הצדיק שטען בתוקף "כי לא תשכח מפיו זרעו", כנגד החכמים שאמרו: "עתידה תורה להשתכח מעמי". רבינו מגלה לנו שהמילים "כי לא תשכח מפיו זרעו" הם סופי תיבות "יוחאי". וביאורו: על ידי זרעו של יוחאי לא תשכח התורה. כל מי שיהיה מחובר אליו יזכה שלא תשכח ממנו התורה. ויש לבאר מדוע דווקא לאחר החורבן סכנת שכחת התורה הייתה כה גדולה על פי משל: אדם ממוצע אינו יכול לזכור מספרי טלפון רבים. לעומת זאת כל אדם ממוצע יכול לזכור אינספור ניגונים. כי ניגונים הם דבר

מעל הזמן והמקום

רק תהי מתגעגעת....

היא ידעה שהיא רצתה משהו, אבל לא ידעה מה. הולכת הלך ושוב, מחפשת. עוצרת במקרה, פותחת-סוגרת. אולי במדפים מתחבא הדבר הזה אותו היא מחפשת? תוך כדי היא ממלאת מטלות, מצווה על הבן לרוקן פח, על אחותו להשגיח על התינוק, חוטפת מנחה לפני שתשקע השמש. קוראת משהו, נבלעת לתוך פומית הפלאפון לכמעט שעה, ויוצאת ממנה בהולה הישר לחבורת הילדים שדורשת התייחסות דחופה, נלחמת בגלי כעס ותסכול, לא חסר על מה, מריצה אותם מהר-מהר למסלול השינה, וצונחת בסופו טרוטת נשימה. אבל כשהשקט משתרר סוף סוף, שוב הוא כאן. מכרסם. מן רצון מחפש שלא מניח, מבקש מילוי, דוחף, מנדנד. די! מה הוא רוצה? אי אפשר קצת שקט? מה

טיט ולבנים על רצונות ומעשים שבונים עולמות פ. 15

עושים עכשיו? דחוף משהו מעניין להיבלע לתוכו. אפילו ששמורות עיניה כמעט נעצמות היא מחפשת תעסוקה. רק לא להרגיש את האי שקט הזה, את דרישת הכאב הפנימית שמתפרצת ללא התראה. לברוח. אבל באמת, חכי. אל תלכי. יש תפקיד לכאב, לוואקום הזה, שדורש, שמבקש. חכי, רק עוד רגע. רק תהיי מתגעגעת.

מאחורי אין-סוף הפריטים, המחשבות והרצונות של העולם, ישנה נקודה של געגוע. הנקודה הזו דולקת בכל נפש, אך היא מכוסה, נסתרת. רבינו הקדוש מפגיש אותנו "במעשה מאבדת בת מלך" עם אותה הנקודה הבעורת בתוכנו ועוזר לנו להתחבר דרכה למסע החיפוש והבקשה שאורכו כאורך החיים עצמם.

בת המלך, היא האני המתפלל והפנימי שבכול אחת מאתנו, גורשה מארמון ועתה מצויה בודדת במקום לא לה, חולת אהבה, אינה חפצה במאומה, רק לשוב לאבא. זה כואב לה ושורף. היא מתחננת, ולא מרפה: ממני וממך ומכל דורשת שמיים, מכל נשמה בגלות המרה, שרוצה, כל כך רוצה, לעשות נחת רוח להשם יתברך, אך העולם מושך אותה מהרצון הזה, מבלבל ומסית, להחזיק חזק. רק תהיי מתגעגעת. בבקשה. הישארי איתי כאן, ברצון הזה. גם כשקשה וכואב, הידיים כפותות והמציאות חורקת מאותה שלמות מקווה – יש מה לעשות. פעולה עצומה ויקרה נמצאת איתך כאן ממש - לא כוחנית, זמינה, מתוקה, מרווה והכי מנחמת. כמה שהיא פשוטה, ככה היא פועלת: להתגעגע. היא מבקשת ממני, וממך, ומכל נשמה תחת השמש הזאת: רק תהיי מתגעגעת!

להתגעגע זה לרצות חזק, להיות נוכחת כולי בתוך רצון בעקשנות, להמתין, ליחל ולקוות בכל הכוח לטמיר ונעלם שיבוא ויגאל. להתגעגע זה לא לוותר על הטוב השייך אליי, גם אם רחקתי ממנו, והוא נראה בלתי אפשרי לנסיבות חיי כרגע. להתגעגע זה לספר הכול לאבא. להגיד לו שאני לא מוותרת! הטוב הזה עוד יתגלה ויחזור אליי, ייקח כמה שייקח - בסוף נגיע לכול הטוב הראוי לנו.

העולם מזלזל בו ברצון, הוא משווק לנו כוחנות והישגים. 'תכלס' הוא קורא. 'קדימה!' מזרז אותנו לתפוס את הנתח הבא, לנצח בתחרויות תעודעודים בלתי נגמרת. בת המלך, לעומתו, מספרת על עולם רוחני שלם, עם כללים אחרים, שונים בתכלית

מכללי המשחק של עולם השקר מזייף ההצלחות. מלמדת שלכל להיות חלק מאותה קבוצה מייחלת, שרואות כבר עכשיו מתנות מספרות שלקחה בזכות מתנת הגעגוע. מאותה קבוצה של "אני ישנה וליבי ער" שמרגישות מדדי פעם את הנגיעה שלה באה והולכת. היא מספרת שיש דרך להיות מחוברות וערות, אפילו שעדיין לא חזרנו לארמון, הבית לא נבנה, ואנחנו בהסתרה שבתוך ההסתרה. יש שיר מופלא שמתנגן בכול לב, אם נקשיב לה היא תיתן לנו את התווים ופתע נוכל לשיר אותו בעצמינו... תראה לנו שהטוב שלנו קיים ופועם, אפילו רצון טוב לא נאבד... וכשלוקחים אותו לדיבור- הוא מחולל פלאות גם אם נדמה שמה כבר עשינו...

ואת המילים שלה, העצות והדרכים כפי שמובאות במעשה מאבדת בת מלך - ואת הבקשה שיוצאת מכל פסקה, ואת פיסות החיים, 25 סיפורי חיים של נשמות מתגעגעות שראו השגחות בדרך, ואת התפילה הגדולה למצוא את עצמינו קצת יותר - ניסיתי לכתוב.

אני מביטה בו עתה, במבצר הקסום בצבעי שמן, בהשתקפות במים שציירה ברוב כישרון האומנית חוה עשהאל, במילים שמעל, במילים המספרות מאחור ויודעת שהוא נס. רוצה לתת אותו לכולכן, לשתף אתכן בטוב הזה. אבל איך אפשר לחלק אותו כך חופשי בעולם הגדול? אין לי אפשרות. הלוואי ויכולתי. ובמקום זה, כותבת את הטור הזה ממש. שמי שתרצה - תדע שהוא כאן. בחנויות הספרים. ובתוכו טמונה תפילה, שכל אחת תמצא בו מילים שיתנו לה כוח ורצון להרים את עצמה, מאפרוריות הגלות, קצת ועוד קצת עד לגאולה השלמה שכולנו מחכות לה, בזכות רבינו הקדוש וכל הצדיקים, אמן. ניתן להשיג בחנויות הספרים של יפה נוף-פלדהיים.

ובצפת- אצל איצ'ס 04-6365923

ומנהגו יהיה
שהיה תמיד בשמחה
גדולה מאד,
לנהג את מנהגי השמחה
גם כשאני ממש מעוכה
והיה רק מלא שמחה תמיד,
אני מלאה בשמחה
לו אך תגלה לי בתוך אותה
והוא היה מתענג מאד מזה,
ושב מאד את אותו הפאכל
להנות מהטוב שאתה שולח אלי
לפני מלים טובות עד בלי די
והיו לו כל הפאכלים
וכל המשקאות
וכל המלבושים
האצרות נמצאים אצלי
רוצה לשוב אליהם
להשתמש בהם
ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם
טעם כל מאכל ומאכל שהיה רוצה,
מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה
כי קרוב אלי הדבר
בפי ובלבבי
ואתה תגמר בעדי
לעשותו.
ואהיה מלאה
רק שמחה וחדוה
תמיד
אמן.

בחוכמה יבנה בית

1016/183

"סופרות ומתחזקות בדרך לקבלת התורה"

במסע החיים ישנן תחנות רבות שמשפיעות עלינו. כך הקב"ה מזמן לנו במעגל השנה מצוות חשובות שמטעינות אותנו בחיות דקדושה ובהתחדשות לקרבת השם. עתה אנו מצויים בימי ספירת העומר, 49 הימים מפסח ועד שבועות, ימים קדושים ונשגבים, אשר בכל יום אנו מתנתקים מעוד קליפה טמאה מטומאת מצרים ומתקדשים בעוד קדושה לקראת התכלית שלשמה נוצרנו – קבלת התורה. בכל יום מימי הספירה מזכירים את המידה השייכת לאותו היום, ובכך זוכים אף לטהרה ותיקון המידות. זוהי מצווה שכולה תנועה והתקדמות, ואף על פי כן, היא אישית לגמרי. "וספרתם לכם - לעצמכם" אומרים חז"ל. כל אחד ואחד, כל אחת ואחת - סופר ומתקדש לעצמו. וכמו שאומר רבי נתן: "כי עיקר הספירה הוא בחינת השתוקקות וכיסופין דקדושה שכול אחד נכסף ומשתוקק ומתגעגע לזכות לקבלת התורה". במעשייה, רבינו מלמד אותנו על מנהגו של התם: "ומנהגו שהיה תמיד בשמחה גדולה מאוד והיה מרגיש את כול הטעמים בחתיכת לחם וכן במלבושים היו מתענג מכול מלבוש שהיה לובש, והיה רק מלא שמחה וחדווה תמיד" רבינו מלמד אותנו שאפשר לשמוח בכל מצב ובכול מציאות, השמחה האמתית נובעת מבפנים ולא מתוך דברים חיצוניים. ללמוד לחוות שלמות ולהרגיש סיפוק עם כול דבר שקורה לנו בחיים. כיצד זכה לזאת התם? פשוט כי מעולם לא השווה עצמו לאחרים. הוא קיים: "וספרתם לכם" - לעצמכם. בלי להשוות את חייו לחייהם של אחרים וכך - זכה להיות תמיד שמח.

השמחה היא המפתח ליישוב הדעת. השמחה היא המפתח להצלחה. השמחה היא הרפואה.

בספר המידות ערך רפואה כתוב: "מי שיש לו אמונה בשלמות... ומקיים 'על תהי בז לכול אדם' אין רפואתו תולה בחלקי עשבים המיוחדים לחולאתו, אלא נתרפא בכול מאכל וכול משקה. בבחינת: וברך את לחמך... ואין צריך להמתין עד שיתרמו לו עשבים לרפואתו" וכן רבינו אומר שכול החולאים באים רק מקלקול השמחה. יוצא, שהשמחה היא כל כך מרכזית וחשובה ומובילה לכול הטוב. ודווקא בימי הספירה בה אנו משתדלים בתיקון המידות ובעיקר בעניין של כבוד הבריות כתיקון לתלמידי רבי עקיבא שנפטר. יהי רצון שנזכה גם אנו להתחזק בשמחה נפלאה, שתעזור לנו להתרחק מכול סוג של זלזול בבית עם משפחתנו ועם סביבתנו. בכך ניתן דוגמה אישית לילדינו. אמן כן יהי רצון.

תפילה חדשה

פ. פאבר

"אבא, בבקשה, תן לי ללכת במנהגים של שמחה. ללכת בדרך של הצדיקים שהבטיחו לי דברים נוראים ונפלאים. עזר לי אב הרחמן להחשיב כל יום, כל רצון כל התחלה.

למד אותי בבקשה איך להתאזר בעזות דקדושה לא יותר על רצונותי הטובים, אלא ללכת בתפלה לוחשת - למה אגרע? אבי, מלפי ואלקי, הלא אתה רוצה בשבילי את כל הטוב בנדאי. וכל מה שעשית עמדי מאז שנוצרת יעד היום הכל משגח רגע- רגע, יום-יום. עזר לי לספר כל רגע לטובה. ללקט נקודות הטובות באמונה בך ובצדיקך. עזר לי להפוך את כל המעברים של חיי לנגון של שמחה. לזכות להגיע למרון ביום ההלולא. ושם להקלל באהבת ישראל ולזכות בך שהצדיקים יאירו וישכנו בנו עוד ועוד"

תני שם לטוב

בקטע המעשייה שלנו יש עניין נפלא שכדאי לנו להעמיק בו, ובעזרתו נקבל עצה מעשית וחיונית לחינוך ילדינו בעז"ה. התם היה עני ואביון, היו לו לחם ומים בלבד, אך למרות זאת, אינו הוריד את ראשו ואמר: "וואי, כמה אני מסכן! יש לי רק מעיל יחיד! רק סוג אוכל אחד!" אלא הפוך, הדגיש את מה שיש לו. דיבר על הטוב שלו - בפה מלא. מכאן נלמד לעצמינו: גם אישה שחיה בצמצום גדול מבחינה כלכלית וגם אישה שחיה בהרווחה גדולה ויש לה אפשרות לקנות כול צרכי הבית בפזרנות, שתיהן צריכות לעשות את אותה הנקודה: להדגיש, ולהגיד ולדבר על מה שיש: "ילדים מתוקים, כמה טוב לנו שיש לנו פלסטלינה לשחק איתה אחר הצהריים", או: "כמה טוב שיש לנו מדבקות להדביק בדף, דפי ציור וצבעים...", וברמה היותר גבוהה: "כמה טוב שאנחנו יכולים לקנות מצלמה או רחפן לילדינו, כמה טוב שאנחנו יכולים לאכול במסעדה". הדבר הזה הוא חשוב וחיוני. אם לא נקרא לטוב שלנו בשמות, אף אחד לא ישים לב שהטוב הזה קיים. וזאת אומנם עצה לחינוך ילדים, אך באמת... זאת עצה לחינוך עצמי.

הרבה אימהות כועסות על הילד: למה אתה לא אומר תודה לאמא שטרחה להכין לך ארוחת צהרים? למה אתה ככה מזלזל בטוב שבורא עולם מעניק לך ומתלונן? אך במקום לחנך את הילדים להגיד תודה ולהעריך, במקום לצפות מהילדים שישמרו לב בעצמם, האמא תצפה מעצמה! תצפה ותגיד בפה מלא: מהו הטוב שיש לנו פה. תיתן לו שם וממשות. ובכך בלי להעיר, ובלי שכלל ישימו לב: הם יתחילו כולם להודות!

פעם הייתי שרה לילדים שלי שיר: "יש הורים שלוקחים את הילדים למלון ויש הורים שלוקחים את הילדים למירון", והאמת? זה לא באמת משנה, גם ההורים האלו וגם ההורים האלו צריכים להגיד את הטוב שיש להם בפה, אחרת הילדים החמודים שלהם פשוט לא ידעו להעריך...

עשית שניצלים וציפס? תגיד: "ילדים, איזה תענוג, היום יש שניצל וציפס! תודה השם!" או: "אתם יודעים ילדים? בישלתי היום מרק שעועית מיוחד!"

תדברתי את הטוב, תראי כמה שזה מדבק ובמהרה יהיו לך בבית ילדים מודים ושמחים. יהי רצון שנזכה להיות כמו התם שהיה שמח בחלקו באמת. גם כשהיה עני וגם בהמשך המעשה, כשעלה לגדולה ונהיה עשיר, כי בכל המצבים, זה בעצם אותה העבודה: תודה!

חינוך בחייו

3. פאבר

לכבוד פסח שני, אביגיל מספרת לנו סיפור מרגש על היממה נאצית שנחיה בארמונים. סיפור של דרך. (מתוך הספר החדש "דרך תהיי מתעלצות")

ה"למה נגרע" שלי

למרות לחשושי הסביבה וצקצוקי בני המשפחה החילונית, חזרה אמי בתשובה. הלכנו כולנו אחריה, כל ארבעת הילדים, והפכנו בבת אחת לדתיים.

"גברת, היה לך נס" אומרים לה היום מביני דבר. לא מובן מאליי להחליף חיים ברגע, אבל זה מה שהיה.

גדלנו במסגרות הדתיות והסתדרנו מצוין. בכיתה י"ב רציתי להוסיף עומק, ופזלתי לעבר העולם החרדי שנראה לי חזק יותר, את אחר הצהריים של התיכון הייתי מבלה במדרשה ליטאית, לומדת על "בית של תורה" "מסירות נפש" "תמיכה בבעל אברך" ועל עוד מושגים שהביאו ברק לעיניי והקפיצו את מד החלומות לטמפרטורה חמה-אש.

כשבנות השנתון הלכו מתוך תחושת שליחות לשנת השירות הלאומי, אני פניתי לכיוון הנגדי והלכתי ללמוד הוראה, אוספת את הקוקו הקופץ לצמה מהודקת ומחליפה את השמלות השאנסיות והצבעוניות בחולצות מכופתרות נכבדות וחצאיות רחבות, עדיף קפלים.

במכללה מצאתי חברה כלבבי, אורלי שמה, בחורה בת גילי שעברה תהליך דומה וגם היא התחזקה לסגנון חרדי. אורלי, בעלת מעוף ורצון לקדושה, לימדה אותי רבות על תורת החסידות וענייני עבודת ה'. התחברנו מיד. יחד שוטטנו במאה שערים וסביבותיה, עוברות משיעור תורה אחד למשנהו, ומסיימות בתפילה בכותל לישועת עם ישראל ולישועתנו הפרטית בתוכו.

כשהתחלתי את פגישות השידוכים הייתי אופטימית מאוד, החיים היו נהירים וברורים. מה מאוד התפלאתי כשהשידוכים החרדים שהגיעו לפתחי לא היו מה שחשבתי.

בתור בת של בעלת תשובה ואב מתחזק אך בקושי, לא בקלות קיבלו אותי כאופציה. ושכשכן התייחסו – היו תנאים. הרבה תנאים.

שידוך אחד תואר כבן למשפחה חסידית, למדן וחרף, וגם סופר סת"ם לתוספת, אבל גדול ממני במספר שנים לא מבוטל. הסכמתי לנסות, למה לא, בעצם?

"קודם הבחורה תיפגש עם האם!" פסקה השדכנית בלומה בקול נחרץ, "תביני, האם צריכה לראות שיש לה ניראות!" הפטירה בעוז. אמי לא הבינה מה הכוונה "ניראות", וגם אני לא שמעתי אף פעם את המושג, אבל שיהיה. מביני דבר הסבירו לנו שהכוונה היא לבדוק האם אני נראית חרדית ולא איזו בעלת תשובה תימהונית, חס ושלום. נפגשנו לחקירה משטרית בלובי של מלון ירושלמי. אישה גדולה עם פנים חתומות ובחורה צעירה עם פרפרים בלב והמון תקווה. ישבתי עם ידיים שלובות, משתדלת להראות הכי חרדית שבעולם. השתדלתי לענות על השאלות ששלחה לעברי בצורה מתקבלת על הדעת, ובלי להסמיק.

אחרי שהשדכנית הודיעה שעברתי בהצלחה את "מבחן ההיכרות", עברנו לשלב ב', בו נתבקשתי לשלוח את כתב ידי לגרפולוגית מומחית לצורך בדיקת התאמה. בלומה, השדכנית יודעת הדבר ומבינת העניין, הסבירה שהמבדק נחוץ מטעמים ברורים. אמי שוב נמנעה מלשאול מהם אותם "טעמים ברורים", הם הרי יודעים טוב ממנה מה צריך, הם חרדים אמיתיים – מבטן ומלידה, ואנחנו רק בעלי תשובה...

דף מהוקצע מאמצע מחברת תורה נשלח על אתר. ב"מבחן הכתב" נכשלתי נוראות התשובה השלילית לא אחרה לבוא. "רגע!" לא הבנתי, "אפילו פגישה לא נתנו לי וכבר נפסלתי על סף?" "כתב היד שלי הפליל אותי. הוא כנראה גילה שאני בעלת תשובה תימהונית וזה הכול. 'אוף אוף אוף' אופפתי בליבי פנימה. ביצה סמיכה של דיכאון איימה עלי, אך השדכנית הזריזה החייתה אותי

בעוד מועד. ובאותה נשימה שאמרה את ה"לא" ל"ההוא", הציעה את חיים.

חיים הוא בן למשפחה מוכרת ומיוחסת, "מיקירי ירושלים!" המתיקה לאמי המתרשמת. "נו, לו יהי חיים, ונגמור ב'לחיים'!" סיכמנו. אם הוא צדיק ולומד – זה טוב מאוד, מצוין אפילו.

אצל חיים לא דרשו פגישות עם האם וכתב יד מאולתר משיעור תורה. הלב שקצת קפא מניתוריו, החל לפעום שוב בקצב גובר ומתגבר.

לתדהמתי כי רבה, בפגישה נגלה לפניי בחור בתהליכי נשירה מתקדמים. עם חולצה סגלגלה הקטנה עליו בשתי מידות וחפיסת סיגריות טמונה היטב בכיס הקדמי, רעמת שיער וכיפה שחורה קטנטונת הבהוקת מלמעלה, סיפר על חברת 'סלקום' בה מצא ג'וב עם אופציה לקידום והתעניין כמה מרוויחה מורה מתחילה. בקושי בלעתי את הרוק עד לסיום הפגישה.

מיד כשחזרתי הביתה, עליתי לבכות במרפסת שעל הגג. מסתכלת על הכוכבים הנופלים וחושבת מחשבות נפולות עוד יותר.

זהו. לא מעוניינת לשמוע עוד שידוכים 'חרדים' מהשדכנית בלומה, החלטתי בליבי. עוד באותו הערב, כשהתקשרה עם תשובה שלילית מהבחור אך עם הצעה "מדהימה" נוספת, נענתה לתדהמתה ב"נראה, אולי, נהיה בקשר, ובאמת, המון תודה" מפי אמי, שגם לה זה כבר היה יותר מדי.

שידוכים נוספים עלו וירדו. התרסקו על סף, או עברו את הסף והתרסקו בלובי של מלון זה או אחר. שום דבר ואף אחד לא היה הכיוון עליו חלמתי.

"ד באייר הגיע. פסח שני. אורלי, חברתי המסורה, ואני החלטנו לנסוע לצדיק רבי מאיר בעל הנס לכבוד יום ההילולא. ארזנו תיק עם קרקרים וסידורים, וחיכינו לקו 962 הנוסע לטבריה.

עצם הנסיעה צפונה החזירה לנו את הרוח שאבדה לנו. ישבנו בשורה האחרונה של האוטובוס וזמזמנו בשקט לתוך הנוף המתייפה מרגע לרגע את הניגון "קל גליל, קל גליל קל גליל, אשריך ארץ הגליל" של רבי יצחק סנה זצ"ל. "למה להתייאש?" צחקנו לעצמנו. "הן גדוליך צדיקים! הן קדושיך תמימים! חיים הם בתוכנו מרוויים את צימאוננו!!", בזכות הצדיקים הקדושים תבוא ישועה. ודאי שתבוא.

הנסיעה עברה כחלום. מאד מהר נפרסה לנגד עינינו העיר טבריה, חמה ומהבילה עד מחנק, צדיקים. עלינו על האוטובוס הפנימי וציפנו טבריה, מנסות לאתר את 'בארה של מרים'.

בציון הקדוש התקבצו מתפללים רבים, ים אדם שוקק דרך הבסטות הצבעוניות ונרות הנשמה המרצדים בפצפוץ שורף. עברנו מהופנטות דרך ההמון החוגג. עם ישראל חי, מלא שיר והלל לבורא עולמים. השתחלנו הישר אל פתח המתחם.

הדוחס היה רב. נכנסנו בקושי וירדנו במדרגות אל עומק המערה. הדוחק גבר מרגע לרגע. המוני נשים ובנות, כולן מאמצות כוחן בתפילה נרגשת, עת רצון עתה – פסח שני ויום ההילולא.

ניסינו לפלס את דרכנו מתפתלות בין ההמון. אורלי משכה אותי הצידה, שם מצאה פיסת רצפה חפה אדם ומתאימה לעמידה יציבה. עמדתי שם. מסתכלת על רבבות הנשים והבנות שמתפללות בדביקות ראויה לשמה, מתנדנדות ובוכות. מנסה להצטרף אליהן ולמצוא את התפילה שלי.

בעוד עיניי משוטטות בשטח המערה, הגיעה קבוצה נוספת של בנות סמינר. הן ירדו אט אט במדרגות. שקטות, צנועות ואציליות להפליא. הבטתי בהן מרותקת. זה היה מראה יפהפה. כל אחת וסידורה בידה, מצאה בזריזות פיסת מקום והחלה להתפלל. תוך שאני מתבוננת בבנות הצדיקות, המכופתרות והצנועות הללו, ראיתי אותה. שיער אדמוני הקלוע לצמה הדוקה, חולצה מכופתרת וחצאית קפלים. היא הזכירה לי משהי. העמקתי מבט.

פתאום הבנתי שהיא מזכירה לי את עצמי. אפילו מזכירה מאוד.

אמר שיהיה פמה מעשיות מאנשיו שמפל אחד ואחד יספרו הנה מעשיות

חברות מספרות על עצמן

115 ב.

אך מלאת בימה של

בציון הקדוש התקבצו מתפללים רבים, ים אדם שוקק דרך הבסטות הצבעוניות ונרות הנשמה המרצדים בפצפוץ שורף. עברנו מהופנטות דרך ההמון החוגג. עם ישראל חי, מלא שיר והלל לבורא עולמים. השתחלנו הישר אל פתח המתחם. הדוחס היה רב. נכנסנו בקושי וירדנו במדרגות אל עומק המערה. הדוחק גבר מרגע לרגע. המוני נשים ובנות, כולן מאמצות כוחן בתפילה נרגשת, עת רצון עתה – פסח שני ויום ההילולא. ניסינו לפלס את דרכנו מתפתלות בין ההמון. אורלי משכה אותי הצידה, שם מצאה פיסת רצפה חפה אדם ומתאימה לעמידה יציבה. עמדתי שם. מסתכלת על רבבות הנשים והבנות שמתפללות בדביקות ראויה לשמה, מתנדנדות ובוכות. מנסה להצטרף אליהן ולמצוא את התפילה שלי.

בעוד עיניי משוטטות בשטח המערה, הגיעה קבוצה נוספת של בנות סמינר. הן ירדו אט אט במדרגות. שקטות, צנועות ואציליות להפליא. הבטתי בהן מרותקת. זה היה מראה יפהפה. כל אחת וסידורה בידה, מצאה בזריזות פיסת מקום והחלה להתפלל. תוך שאני מתבוננת בבנות הצדיקות, המכופתרות והצנועות הללו, ראיתי אותה. שיער אדמוני הקלוע לצמה הדוקה, חולצה מכופתרת וחצאית קפלים. היא הזכירה לי משהי. העמקתי מבט. פתאום הבנתי שהיא מזכירה לי את עצמי. אפילו מזכירה מאוד.

ה. ג. ד. ה. ו. ז. ח. ט. י.

ותמימה

מזל טוב! היום החתונה של מושלמת! לא מכירים אותה? נו, זו הבכורה של חכמית! שכמובן וכצפוי נקראה על שם ייעודה: להיות מושלמת! אתם שואלים מי החתן? ובכן, שמו בישראל: בסטי! הכל צריך להיות דה-בסט! אין מה לומר, זיווג משמיים. מושלם, הא?

תמימה מתרגשת. היא קיבלה הזמנה מיוחדת כ"כ, עשויה מנייר מיוחד וקשורה בסרט זהב, מבחוץ היה חרוט באותיות מזהבות: מושלמת ובסטי מתחתנים! מדהים, הא?

תמימה ממחרת לצאת מוקדם. הרי טוב שכן קרוב מאח רחוק, וחכמית הזמינה את כל השכנות לקבלת הפנים, אבל תמימה מרגישה קרובה מספיק כדי להגיע בזמן של המשפחה. אמנם כלפי חוץ היא לא ממש נראית בדרך לחתונה, ובטח לא של מישהו קרוב ממש. אם נרצה לרדת לפרטים, נגלה שהבגד של שבת בכביסה. (איך באמת עושים חתונות ביום ראשון?) תמימה לא נבהלת, היא לובשת בגד של יום חול, אבל קושרת מטפחת חגיגית. לדעתה, וגם לדעת בעלה התם, היא נראית פשוט מקסים. פתאום הבגד החולי נראה לשניהם ממש שבתי. נפלא, הא?

והנה היא נכנסת בשערי הארמון, סליחה האולם, וכבר מרחוק היא רואה את חכמית בזוהר תפארתה מקבלת את האורחים. תמימה ניגשת אליה בשמחה: "מזל טוב! חכמית, את נראית פשוט מלכה!" חכמית נאנחת. "אל תשאלי איזו עגמת נפש! כמה השקעתי בשמלה הזו! והתוצאה- לא מתקרבת לדמיון! התופרת לא הצליחה להגשים את כל חלומותי. אני כ"כ מאוכזבת. לפי התכנית שלי השמלה הייתה ב-א-מת-מ-י-ו-ח-ד-ת. מה לעשות, החתונה של מושלמת איננה מושלמת..."

תמימה מנסה באפיק אחר: "ואיזה אולם נפלא! הרגשתי שאני נכנסת לארמון!"

"אוי! אל תזכירי לי את זה! את יודעת שכל הלובי בכניסה היה אמור להיות מכוסה בשיחי ארגמן? כך סיכמתי איתם מפורשות! והם שכחו! כשנכנסתי חשכו עיני. לא להאמין. החתונה של מושלמת איננה מושלמת..."

תמימה לא מתייאשת: "ואיך הכלה נראית מאושרת! אור זורח על פניה!"

"אני אומרת לך, תמימה, זו רק 'הצגה', את יודעת איך ביומיים האחרונים היא הייתה בלחץ? פתאום היא נכנסה לכוזה מתח! את יודעת, זה לא פשוט... החתונה של מושלמת איננה מושלמת..." מלצרית עוברת לידם, ומגישה לתמימה גלידת פתיח מרשימה בשש קומות.

"אווה! חכמית, איזה אוכל מושקע! מה זה בכלל? זה נראה כמו שכבות של פלסטלינה!"

"אוי, תמימה! את לא מבינה באוכל! הייתי צריכה להגיש לך 'מיניס', זו חגיגה טרופית: תות-מנגו-קיווי-פסיפורה-ליצי'-אפרסמון!"

"מעולם לא ראיתי דבר כזה! רואים שהשקעת בחתונה הזו!" "טוב שאת מתלהבת, כי אני ממש כעסתי כשראיתי את המנה הזו. רציתי לחתונה של מושלמת פתיח שלא היה מעולם. תכננתי בעצמי את הטעמים ואת הסדר, ותאמיני או לא: חסרה קומה! ועוד של אננס! את יודעת איך האננס הבהיר היה מקפיץ כאן את כל המשחק של הצבעים? מה אומר לך? החתונה של מושלמת לגמרי לא מושלמת... ואת שומעת את התזמורת?"

"ודאי! איזה יופי! כמה כלים אני רואה כאן! ממש עושה שמח!" "זהו! שזה בכלל לא יופי! במקלה חסר עוד זמר שהיה אמור להיות קול שלישי או רביעי, ולרוע המזל הוא קם בבוקר צרוד לגמרי. כל התזמורת הזו פשוט לא שווה! כבר יכולנו ללכת מלכתחילה על סטנדרט יותר פשוט. אבל רצינו את המקסימום, והנה, הכול נהרס. את מאמינה שהחתונה של מושלמת כ"כ לא מושלמת?? ויותר מזה, אומר לך את האמת, אני גם לא ממש רגועה לגבי בסטי החתן, מי אמר שהוא באמת כזה בסט כמו שמגיע למושלמת שלי? אני ממש דואגת לה!" עצוב, הא?

"תשמעי, חכמית, אני די מתפלאה, בחתונה של תמי שלי לבשתי חליפה של שבת, היא התקיימה בחצר בית הכנסת, הכלה הייתה מבוססה, חילקנו לחמיות ואורחים ואמרנו להם שידימינו את הבשר, כנ"ל עם המים והיין, הדלקנו נגן עם בוקסה, ומה אומר לך? כולם היו שמחים ומאושרים! החתן, הכלה, ההורים, האורחים, כולם שמחו ורקדו עם כל הלב! היה נפלא!" כן. בחתונה של תם ותמי היה פשוט... מושלם. הא?

'אולי יש לי תאומה ממאה שערים ולא ידעתי?' גיחכתי לעצמי, 'כלו לחשוב שאנחנו אחיות! מה ההבדל בינינו בעצם? שתינו רוצות את אותו הדבר, לא?'

ילדון עם מצה התקדם לעברי, מנסה להגיע אל אמו הדבוקה בדביקות אל קיר המערה. מחשבותיי נדדו מתוך המצה החוצה. לעיצומו של היום הזה. פסח שני.

נזכרתי באותם יהודים שמסיבות של דרך רחוקה או טומאה, לא היו שם, בבית המקדש - בשעה שכולם הקריבו את קרבן הפסח. וזה כאב להם ושרף. הם לא יכלו לוותר על זה והגיעו לצדיק לבקש גם.

הם באו וזעקו בקול גדול "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל?! והזעקה שלהם הייתה כל כך נוגעת ללב וכל כך אמיתית, שה' ברא בשבילם פסח שני.

הזדהות נוראה פילחה את ליבי. פסח שני - זה ממש החג שלי. זה אני ממש! זה בשבילי בדיוק! גם אני הייתי בדרך רחוקה. לא ידעתי מימיני ומשמאלי. חינוכו אותי בדרכים רחוקות ועכורות, עד שבנס גלוי משמים קרבני המקום לעבודתו. אבל הנה, אני כאן! הגעתי סוף סוף ואני רוצה גם! אני רוצה גם - עם כל הווליום!

גם את כל הקדושה, גם את כל התורה, גם את כל הקדוש והיקר שבעולם! אז, אנה השם, למה? למה אגרע?

ה'למה' הזה לא היה למה של תרעומת. הוא היה למה של כאב. הוא היה 'למה' שמאמין שאבא שבשמים אוהב אותו וייתן לו גם. אפילו אם נגמר הפסח, אפילו אם מלעיגים עליו שבמצבו אין לו למה לצפות.

הדמעות פרצו ללא מעצור. דמעות ששואלות את ה'למה שלי', שמבקשות ישועה. "למה? למה אגרע?" מלמלתי שוב ושוב לאבא שלי, שלא שכח אותי מעולם ונמצא שם תמיד.

"למה אגרע!" צעקתי בליבי גם ליצר הרע שחושב שיש מציאות חוץ מבורא עולם, ומבלבל בייאוש מצמית מכל מיני שדכניות עם פנקסים מבעיתים מלאי הצעות של חולצות סגולות, ג'זבים מפתים, אימהות חוקרות ומי יודע מה עוד.

'למה...?!' והשאלה הזאת הייתה התשובה הכי גדולה בעולם. כי יש רגעים שאת מרגישה שפתחת משהו בשמים, כמו הרגע הזה ממש.

שמחה עצומה מילאה אותי. הסתכלתי על 'אחותי' האבודה והצדיקה ועל חברותיה מהסמינר, ולא רציתי עוד להחליף בית.

אבא שלי מסדר לי את העניינים על הצד הטוב ביותר גם כך. "אין מה לדאוג!" הבטחתי לה בליבי, "פשוט הייתי בדרך רחוקה, מבינה? אבל עכשיו הגעתי וזה העיקר. אבא שמר לי בצד כל מה שצריך, כל מה שצריך!" הדגשתי לה ולי. וסגרתי את הסיפור. סיימתי להתפלל.

גם אורלי, שכל אותה העת התפללה לידי בהתעוררות משלה, סיימה תפילתה. שתינו פרקנו את חבילת הכאב הישר לזרועות המערה שנתנה לנו תמורתה תקוה, חיות והתחדשות ביד נדיבה.

חודש לאחר התפילה בציון הקדוש, הכרתי את מי שעתיד להיות בעלי. עם מסלול חיים דומה לשלי, עם רצונות זהים לשלי, ועם שאר רוח מיוחד שמורה על הקו האמיתי המקביל. הוא הגיע דרך חברה של אמא ולא דרך שדכנית ממוסדת, הישר מהעיר צפת עם האוויר הזך והצח.

הוורט נקבע בבית רבו של הרב קניג זצוק"ל, בעיר הקודש צפת. בעת המיוחלת, צעדנו אני, הוריי ומספר מלוות נרגשות לשמחה המתרגשת ובאה. ברוב הלל והודיה נשברה הצלחת ונכתבו התנאים. הבחורים, החתן והרב פצחו בשיר נרגש ובריבוד נחש מתפתל סביב שולחן הסלון הגדול. החברות ליהגו ביניהן והמשפחות החדשות העמיקו חקר. התנתקתי לעולם משלי, מרגישה את הישועה מתנגנת לי עמוק בתוך בלב.

בחלון הקטן שמאחוריי הבחנתי שעוד מספר דקות תשקע השמש. באותה העת הקפדתי לקרוא את חלק הפרשה של אותו היום. נטלתי את החומש שהיה מונח בתיקי והזדרזתי לפתוח את פרשת 'בהעלותך' במקום המיועד.

פליאה גדולה אחזה בי. המילים הקדושות שנפרסו לפני היו פסוקי פסח שני!

ה'למה נגרע' שלי הביט אליי מתוך הפסוקים. מתוך קדוש ולוחש: "שמעתי".

המשך מעמ' 1:

בנין עדי עד? י. גור

חרבים הם מגנים על ישראל. ובשביל זה הקימו את המשכן בכל פעם ופרקוהו בעצמן ונסעו עמו ממקום למקום במדבר חשך ואפילה מקום נחש שרף ועקרב וכו' ואחר כך חזרו והקימוהו... להורות לדורות שאפילו כשהמשכן יהיה נפרק וחרוב יגן עליהם, ואם יקשרו רצונם תמיד בקדושת המשכן ובית המקדש וכליו, והכל בכוח צדיקי האמת העוסקים בבנין המשכן בכל דור ודור... על ידי זה יוכלו לעבור בשלום בכל המדבריות בכל מיני חושך וצלמות... שכל מקומות אלו בהכרח שיעבור בהם הרוצה לגשת אל הקודש... ומכולם יצילנו ה' על ידי תוקף הרצון דקדושה שיזכה על ידי התקשרות לצדיקי אמת... (הלכות ברכות השחר ה' - מ"ה) אז נכון, חלמתי על בית מגולף לתפארה. אבל אני זוכרת שאת הבית האמיתי הצדיק בונה לי דווקא כשאני ממשיכה להחזיק ברצון למרות ה"הצלחה". דווקא במקומות בהם אני מרגישה שהכול חרב לי אני עושה לה' נחת רוח גדולה. אם אמשיך להחזיק ברצון, לשמוח בו מאד ולהאמין כמה הוא יקר.

נקודת חברה
072-315-7216
 שיעוריה של גב' חיה הרצברג תחי'

המשך מעמ' 3:

"וענתה השירה הזאת לעד כי לא תשכח מפי זרעו" / ג' ע

שהלב מתחבר ואוהב, לעומת מספרים שהם טכניים, ואין בהם חיבור. בתקופת ביהמ"ק היינו מקיימים מצוות ושומעים את הניגון שלהם. המצוות לא היו רק 'אוסף מצוות' אלא היה חיבור ביניהם ויכלו לזכור אותם בלי בעיה. הם ניגנו הישר לתוך הלב. כשנחבר ביהמ"ק בעוונותינו, איבדנו את החיבור הזה והתורה הפכה לאוסף של פרטי מצוות שלכאורה אין קשר ביניהם, וכשהקשר רופף- מתעוררת סכנה גדולה של שכחה... וכאן רבי שמעון בא ונוטע בנו תקווה. הוזהר הקדוש מלמד אותנו מהי צורה של יהודי. איך כל איבר קשור ומחובר לעולמות עליונים וכול תנועה שאדם עושה עם איבר מסוים מזיזה עולמות שלמים למעלה. בא רשב"י עם הזהר הקדוש שלו ומחזיר את הכבוד והחן של כל יהודי. רשב"י מחזיר גם לך את החשיבות שלך! את החיות והשמחה במצוות. הוא מגלה לך את סתרי התורה שלך! את סודות הנשמה שלך! הוא צועק ומזכיר לך שהתורה שייכת גם אליך!

לכן ל"ג בעומר הוא יום של שמחה וריקודים, בעיקר - כי אנו שמחים ומודים שברוך ה' יש תורה ויש צדיקים ויש המשכיות לעמ'". שנזכה בזכות רבי שמעון בר יוחאי שתתעורר האהבה הגדולה שבינינו לאבינו שבשמים ונזכה לכל הישועות ולגאולה שלמה. אמן.
 (המאמר נכתב ע"פ שיעורו של הר' אברהם יצחק קלצקי)

מילתא דשטותא

כתם נצפיה

להפוך ממודה- למודה

איי איך אני אוהבת את הקטע הזה של מעשה מחכם ותם זה ממש מזכיר לי את סבא יעקב עליו השלום שהיה תם אמיתי. הוי, סבא יעקב. איך ידעת ליהנות מהחיים. הכול לשלוחה 5.5. בקו ההתחזקות 02-6633554 טוב הכול משובח. האוכל יצא שרוף? הוא הכי אוהב שרוף. שומני? זה הכי טעים. כל המאכלים הכי מצ'וקמקים היו אצלו בעדיפות עליונה. נעליים אגב לעולם לא נהרסו לו. אם התגלו חורים בסוליות הן הפכו לנעלי קיץ. ולא, זאת לא הייתה (רק) חסכנות הוא באמת נהנה מהחיים. לגבי הפעלץ, המעיל המהודר שלעולם לא נס ריחו, זו הייתה ראייתו הסובייקטיבית על כל אובייקט שהיה שייך לו. לא חשוב שהחליפה כבר דהויה בצבע חום וכמעט צמח עליה עשב, עבור סבא יעקב היא עדיין מכובדת. את הכתמים רק האישה רואה. סליחה, מדמינת כל זה מסביר מאיפה קבלתי גם אני את הגנים המשובחים הללו. רק שאצלי זה עבר מוטציה קלה. אני דווקא כן נהנית מדברים חדישים ומשובחים. אבל עדיין יש מקומות בהם התמימות עושה לי חיים יפים. העניין הוא לקחת את מה שיש ולהחליט שהוא הכי טוב שיכול להיות. ואיך אמרה חברה טובה שלי? להפוך ממודה על ה"אשמה"-תקלה, למודה-אופנה. למה שרק אחרים ימציאו כל מיני טרנדים ועוד יעופו על עצמם?!

למשל עוגת הסופלה. הפשלן פשוט לא אפה את העוגה עד הסוף וככה נולד הסופלה. בדוק. סופלה ראשי תיבות: ס'כחתי פשוט לאפות עד הסוף. הבנתם את העיקרון? (זרמו עם השגיאה והכתוב החסר...)

בהתאם לעיקרון הנ"ל אני מוצאת את עצמי מסבירה לחנה ואסתר שלי שהעובדה שתפרתי להם חוט שחור בבגד לבן או להיפך זה הכי נפלא שיש. "המסורת שלנו בבית", אני מסבירה להן בענוות חן. התפרים העקומים, הסגולים על הגרביון השחור הם דוגמא חדשנית. (דווקא את זה עשתה הגדולה שכבר הפנימה את המסר...)

והגרב השחורה הנצחית שמשתרבת לה בעקביות למכונותיי הצחורות ומאפירה אותן, היא סגולה נגד גאוה. אני כמעט מכניסה אותה בכוונה. ממילא היא תיכנס. גם אם לא ארצה.

העוגות הפסחיות המופלאות שיצאו לנו שלוש קומות בקומה אחת, זוהי ננו-טכנולוגיה של מזעור. שכבת יציקה צמיגה, שכבת עוגה קלילה של קצת חומר שהצליח להתרומם, והשכבה השלישית של השרוף. ואם כבר דברנו על עוגות פיתחנו במיוחד עוגה שבאורח פלא הפכה לבורקס. תוצר של שימוש מינימלי בסוכר בשילוב מילוי תפוחי אדמה מהעוגה עצמה שכמובן הייתה עשויה מקמח תפ"א. עוגת תפ"א במילוי תפ"א -משהו עולמי. פטנט סודי עד מאוד שאפילו הממציאים עוד לא הצליחו לגלות אותו בדיוק.

בליל הסדר קנינו צלחות מהודרות עם פס כסף בזהב. חד פעמי כמובן. משהו מעלף. שטפנו אחר השימוש. הכלל, חד פעמי (מהודר) שוטפים עד שנשבר לו. וכשהבן שאל מדוע הן דביקות הסברתי לכולם בנחרצות שככה הדגם הזה הולך. דביק. (כנראה השטיפה הפיקה מהם שיכבה בלתי ידועה)

אז זהו יקירותיי. הלוואי והייתי יכולה לתת לי ולכן עוד כמה דוגמאות איך המריבות של הילדים זו סך הכול "דינמיקה משפחתית ופיתוח תקשורת בין אישית". אבל גם איפה שלא מצאתי כותרת אמיתית ומשמחת אני מאמינה שהיא ישנה בוודאי. בהצלחה!

* ציור הציון באדיבות הציירת תמר צייטלין 052-7142326

העלון מוקדש ל: רפואה שלמה: שמחה סימה בת זמילה גאולה, עלמה בת שרי, עירית בת מרים קריינדל, משה בת בידה, רועי בת טליה, חיים יוסף יצחק בן ליה, בתשחע". זיווג הגון: אילון בן רויטל, איתמר יצחק בן יפה, נועה בת יפה, יהודה חסדיה בן נאוה מרים, אפרת מיטל בת נורית, גיתית בת שרה מיטא, רחל אורה בת עדנה יוכבד זרע קודש של קיימא: אורית שרה בת עתליה חוה ויניב בנימין בן שולה שולמית מרים אירמה בת לאה ורה וחגי חיים בן חיה ציפורה הצלחה: ליוסף בן חיה, עמית בן סוזי שרה חנה, שחר ברכה בת מרגלית. **לעילוי נשמת:** מוריס משה בן לבנה אמר ומרדכי, צדוק בן רבי שלום.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך צרי קשר ב: 0504116096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM